

Ovnek.

(Národna basen v Veržejih na spod. Štajerskem.)

Ovnek gospodar je imel ovneka, katerega je dekla vsak dan na pašo gnala. Nekega večera, ko je prišel ovnek iz paše, vpraša ga gospodar: moj ovnek, kakó si se danes pasel? Ovnek odgovori: oj! kakó bi se pasel, ker me je dekla za grm privezala in kraj mene spala. Gospodar ne reče na to ničesar. Drugi dan veli gospodinji: ženi mi ti ovneka na pašo in lepo ga pasi. Ko je prišel zvečer ovnek domóv, zopet ga vpraša gospodar: moj ovnek, kakó si mi se pa danes pasel? — Oh! kakó bi se pasel, ker me je gospodinja za grm privezala in kraj mene spala. — Pokliče tedaj deklo in gospodinja ter jima reče: zakaj mi ovneka boljše ne paseta, da mi se vsak dan toži? Nato obe hkrati zavpijeta: oj, za božjo voljo, kakó bi ga mogli boljše pasti nego ga sve! Gospodar njima veruje ter se razjezi nad ovnekom. Dá ga na pol sleči in ga pošlje po svetu.

Ovnek se ves pobit poda na pot in pride najprej v neko šumo. Tú zagleda lisičjo luknjo, pa meni nič, tebi nič, splazi se vánjo.

Ko pride lisica domóv in zavoha, da je nekaj v luknji, zakriči: kdo si božji notri, hodi vèn! — Ovnek ves prestrašen odgovori: pol me je odrtine, pol me je kosmatine; udarim te kakor dlako, ugriznem te kakor repo. — Lisica se tega odgovora prestraši in zbeži v šumo. Sreča jo volk in jo vpraša: strijna, kaj ti je, da tako silno dirjaš? — Lisica odgovori: kakó ne bi bežala, ker je nekaj v mojej luknji, pa neče iti vèn. — Volk jej reče: grem pa jaz s teboj, jaz sem močnejši, bodem ti vže spraznil luknjo.

Ko prideta do luknje, zakriči volk: kdo si božji, hodi vèn! — Ovnek odgovori: pol me je odrtine, pol me je kosmatine, udarim te kakor dlako, ugriznem kakor repo. — Volk reče na to: strijna, to je nekaj čudnega! Prestrašita se in zbežita v šumo. — Kmalu srečata ježa, ki jima nasproti kriči: kam takó bežita? — A lisica odgovori: kaj ne bi bežala, ker je nekaj v mojej luknji, pa se ne da vèn.

Jež jej moško odgovori: grem pa jaz tjà, morda jaz kaj opravi. — Kaj bodeš ti špiček, ti zmotanec, ti tepec opravil, česar jaz nisem mogel, — odreže se mu volk. — Idimo na poskušnjo, reče jež! — Ko pridejo do luknje, reče jež: kdo si božji, hodi vèn! A ovnek zopet odvrne kakor poprej; komaj pa zadujo besedo izgovori, vže se jež skobacá v luknjo in pravi: ugrizni me, ugrizni! ter ga takó zbada, da je ovnek moral pobegniti iz luknje. — Ali prej ko je jež iz luknje prilezel, sta vže volk in lisica ovneka snedla. Komaj je gobec pomolil iz luknje, vže je vprašal: ali sta meni kaj pustila?

Nič! — bil je odgovor.

Jež na to razžaljen, reče: to ne gre takó; idimo k sodniku, tam k ónemu hrastu. (Jež je namreč vedel, da je tam železo nastavljeno za volka.) — Ko pridejo do hrasta, reče jež: gospod sodnik, vstanite! — in rahlo potrka po železu. Volk pristopi in reče: čakaj, bodem ga jaz zbudil — in udari s taco po železu, ali — o joj! ujame se. Jež ga zaničljivo pogleda in reče: to ti je óni špiček, zmotanec in tepec!

Fr. K—é.

